

DEN GEMENSAMMA TRADITIONEN

MAHACHOHANENS BREV:

Till A. P. Sinnett från K. H.

En förkortad version av chohanens syn på T. S. efter hans egna ord, som de föll igår kväll. Mitt eget brev till svar på Ert senaste följer inom kort.

K. H.

Eftersom den lära vi förkunnar är den enda sanna, måste den – med stöd av sådana bevis, som vi är beredda att lämna – slutligen triumfera liksom varje annan sanning. Likväl är det absolut nödvändigt att inskräpa den gradvis, underbygga dess teorier – obestridliga fakta för dem som vet – med direkta slutsatser härledda från och bekräftade av den moderna exakta vetenskapens vittnesbörd. Det är därför som överste H. S. O., som enbart arbetar för att återuppliva buddhismen, kan anses som en arbetare för den sanna teosofien i mycket högre grad än den som har till mål att tillfredsställa sin egen heta åstundan efter ockult kunskap. Avklädd sina vidskepelse är buddhismen den eviga sanningen, och den som arbetar för den senare arbetar för teo-sofia, den gudomliga visdomen, vilken är en synonym för sanningen. Om våra läror skall ha någon praktisk inverkan på den så kallade moralen eller ideerna om sanning, renhet, oegennyttia, medkänsla och så vidare, måste vi sprida kunskap om teosofi i en lättfattlig form. Det är inte den individuella bestämda föresatsen att uppnå nirvana (höjdpunkten av all kunskap och den absoluta visdomen) för egen del – vilken, när allt kommer omkring, endast är själviskhet av ett mer förfinat och tjusande slag – utan det självupppoffrande sökandet efter bästa sättet att föra våra medmänniskor in på den rätta vägen, att göra denna tillgänglig för så många som möjligt, som utmärker den verkliga teosofen.

Den intellektuella delen av mänskligheten tycks vara i färd med att snabbt ordna sig i två klasser. Den ena klassen bereder sig aningslöst långa perioder av temporär förintelse eller tillstånd av omedvetenhet, beroende på att den avsiktligt underlåtit att använda sitt intellekt, stängt in det i skenhelighetens och vidskepelsens smala fåror, en process som måste leda till att själva tankeförmågan fullkomligt vanställas. Den andra klassen ägnar sig hämningslöst åt sina djuriska böjelser i medveten avsikt att underkasta sig rena förintelsen: i händelse av att detta misslyckas väntar dem årtusenden av förnedring efter den fysiska kroppens upplösning. Dessa ”intellektuella klasser” gör i sin tur intryck på de okunniga massorna, som drages till dem och som betraktar dem som ädla och lämpliga föredömen. Därmed förnedrar de och fördärvar moraliskt dem som de borde skydda och leda. Mellan den förnedrande vidskepelsen och den ännu mer förnedrande djuriska materialismen finner sanningens vita duva knappast någon plats, där hon kan vila sin trötta, ovälkomna fot.

Det är på tiden att teosofien inträder på arenan. Barn till teosofier blir troligare teosofier än något annat. Ingen sanningens budbärare, ingen profet har någonsin under sin livstid vunnit fullständig seger, icke ens Buddha. Teosofiska Samfundet utvaldes till hörnsten och grundval för mänsklighetens framtida religioner. För att nå det mål man föresatt sig beslöt man sig för en större, visare och framför allt mer välgörande blandning av de höga och låga, alfa och omega i samhället. Den vita rasen måste vara den som först sträcker ut en kamratlig hand mot de mörkhyade nationerna – de första som kallar den stackars föraktade ”niggern” sin broder. Detta framtidsperspektiv kanske icke tilltalar alla, men den är ingen teosof som gör invändningar mot denna princip.

Med tanke på att fritänkeriet och friheten allt mer triumferar och samtidigt missbrukas (Satans världsherravälde skulle Eliphaz Levi ha kallat det), skall människans naturliga instinkt för strid kunna avhållas från att vålla hittills oanade grymheter och skändligheter, tyranni,

orättvisor etc. annat än genom det mildrande inflytandet av ett broderskap och Buddhas esoteriska läror i deras praktiska tillämpningar? Ty som alla inser, innebär total frigörelse från lydningen för den allt genomträngande makt eller lag, som prästerna kallar Gud och alla tiders filosofer kallat Buddha, den gudomliga visdomen eller Teosofi, också frigörelse från lydningen för mänsklig lag. När alla religioner väl blivit lösta och befriade från sin döda barlast av dogmatiska uttolkningar, personnamn, antropomorfa åskådningar och avlönat prästerskap, skall deras grundläggande läror visa sig vara identiska i sin esoteriska innebörd. Osiris, Krishna, Buddha, Kristus skall visa sig vara olika namn på samma kungsväg till den slutliga sällheten: Nirvana. Den mystiska kristendomen, det vill säga den kristendom, som lär att människan frälser sig själv genom sin egen sjunde princip, den befriade paramatma (Augoeides), som vissa kallar Kristus, andra Buddha och som motsvarar pånyttfödelsen eller återfödelsen i anden, skall befinnas vara alldeles samma sanning som buddhismens nirvana. Vi måste göra oss fria från vårt eget själv, det illusoriska skenbara självet för att kunna igenkänna vårt verkliga jag i ett transcendentalt gudomligt liv. Men om vi inte vill vara själviska, måste vi sträva efter att få andra människor att inse denna sanning, inse det transcendentala jagets verklighet, den Buddha, Kristus, eller Gud som varje förkunnare talat om. Det är därför som också den exoteriska buddhismen är den säkraste vägen att leda människorna till den enda, den esoteriska sanningen.

I världen sådan vi nu finner den – den må vara kristen, islamisk eller hednisk – åsidosätter man rättvisan och kastar både hedern och barmhärtigheten över bord. Kort sagt, om Teosofiska Samfundets huvudsyften misstolkas av dem som är villigast att tjäna oss personligen, hur skall vi då förfara med den övriga mänskligheten, nedtyngd som den är av den förbannelse som kallas kampen för tillvaron och är den verkliga och mest livskraftiga roten till de flesta lidanden och sorger liksom till alla brott? Varför har denna kamp blivit det nära nog allsmäktiga systemet i världen? Vårt svar är: eftersom hittills ingen religion utom buddhismen lärt människorna att ringakta detta jordiska liv. Tvärtom har de var och en, fortfarande med detta enda undantag, genom sina läror om helvete och evig förtappelse ingjutit den största fruktan för döden. Därför finner vi denna kamp för tillvaron rasa som hårdast i de kristna länderna, i synnerhet i Europa och Amerika. Den är mindre hård i de hedniska länderna och nästan okänd bland buddhistiska folk. (i Kina, där massorna är mycket okunniga om egna och främmande religioner, gjorde man under hungersnöd iakttagelsen, att det var på platser, där de flesta kristna missionärerna fanns, som mödrarna åt upp sina egna barn. Där inga missionärer fanns och bonzerna härskade ensamma, dog befolkningen med den största ligkiltighet.) Lär människorna inse, att även det lyckligaste jordeliv är en börda och en illusion, att endast vår egen karma, orsaken som frambringar verkan, dömer oss, frälser oss i kommande liv, så skall den stora kampen för tillvaron snart mista sin häftighet. Det finns inga fängelser i buddhistiska länder, och brott är så gott som okända bland de buddhistiska tibetanerna. Världen i allmänhet och kristendomen i all synnerhet, som nu i två tusen år varit överlämnad åt en personlig guds välde, har visat sig vara ett misslyckande, liksom dess politiska och sociala system grundade på denna föreställning.

Om teosoferna säger: Vi har ingenting att göra med allt detta: de lägre klasserna och underlägsna raserna (till exempel Indiens raser enligt brittisk uppfattning) angår inte oss, utan de får reda sig bäst de kan – vad har då våra högtidliga förklaringar om välvilja, människokärlek, reformer etc., för värde? Är de då inte bara ett gyckel? Och om de är ett gyckel, kan då vår väg vara en sann väg? Skall vi ägna oss åt att undervisa några få europeer, som lever gott, många av dem överhopade med den blinda lyckans håvor, i teorien bakom psykiska fenomen som klockringning, andetelefon och gestaltning av astralkroppen, och låta de myllrande miljonerna okunniga, fattiga och föraktade, ringa och förtryckta, sörja för sig själva och sina framtida liv så gott de kan? Aldrig! Hellre får T. S. gå under med sina båda olycksaliga stiftare än att vi skulle låta samfundet bli föga bättre än en akademi för magiska fenomen, en skola för ockultism. Att

vi – de hängivna efterföljarna av honom, som i sig förkroppsligade den fullkomliga själv-uppoffringen, människokärleken, den gudomliga godheten och alla de högsta dygder, som kan förvärfvas på denna sorgens planet, människornas människa, Gautama Buddha – någonsin skulle låta Teosofiska Samfundet få representera den förkroppsligade själviskheten, låta den få bli en tillflykt för de få, som inte har någon tanke på de många, är en egendomlig tanke, mina bröder.

Av de få glimtar europeerna fått av Tibet och dess mystiska hierarki av ”fullkomliga lamaer” har en blivit riktigt uppfattad och återgiven. ”Inkarnationerna av Bodhisattvan, Padmapani eller Avalokiteshvara, och av Tsong-kha-pa och av Amitabha, avstår vid sin död från att uppnå buddhaskapet – det vill säga summum bonum av sällhet och individuell personlig lycka – för att kunna födas om och om igen för mänsklighetens bästa.” (R. D.) Med andra ord: för att om och om igen drabbas av lidande, fångenskap i köttet och alla livets sorger, såvida de genom en sådan självuppoffring, upprepad under långa och mörka århundraden, kan bli till redskap för en handfull människor, utvalda bland endast en av mänsklighetens många raser. Och sedan väntar man sig att vi, ödmjuka lärjungar till dessa fullkomliga lamaer, skall låta T. S. överge sin ädla uppgift – att arbeta för mänsklighetens broderskap – för att bli en simpel skola för psykologi. Nej, nej, goda bröder, ni har redan alltför länge varit offer för denna villfarelse. Låt oss söka förstå varandra! Den, som inte känner sig skickat att fatta den ädla idén tillräckligt för att arbeta för den, behöver inte heller åtaga sig en uppgift, som är alltför tung för honom. Men det finns knappast en teosof i hela Samfundet, som inte skulle kunna effektivt hjälpa detta genom att tillrättalägga felaktiga intryck utomstående har fått, även om han inte själv kan arbeta för den egentliga spridningen av denna idé. Å, vad vi behöver ädla och osjälviska människor, som kan ge oss effektiv hjälp i Indien med denna gudomliga uppgift! All vår forntida och nutida kunskap skulle icke räcka till för att löna dem.

Sedan jag nu förklarar våra synpunkter och strävanden, har jag endast några få ord att tillägga.

Om religion och filosofi skall vara sann, så måste de kunna ge oss lösningen på varje problem. Att världen befinner sig i sådant eländigt moraliskt skick, är ett avgörande bevis för att inga av dess religioner och filosofier – allra minst de civiliserade folkslagens – någonsin ägt SANNINGEN. De riktiga och logiska förklaringarna på problemen med de stora duala principerna, rätt och orätt, gott och ont, frihet och förtryck, smärta och lycka, egoism och altruism, är lika omöjliga för dem nu som de var för 1881 år sedan. De är lika långt från lösningen som de någonsin varit. Men det måste ju någonstans finnas en konsekvent lösning på dessa problem, och om våra läror visar sig vara i stånd att erbjuda den, så skall världen vara den första som erkänner, att detta måste vara den sanna filosofien, den sanna religionen, det sanna ljuset, som ger sanningen och ingenting annat än sanningen.

Översättning från engelskan av Lars Adelskog.